

РЕШЕНИЕ

№ 20372

гр. София, 17.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5667** по описа за **2024** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на директора на Национално толоуправление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез пълномощника си юрк. Д. Д. срещу Решение № 1624/07.04.2023 г., постановено по АНД № 13726/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 133-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № ВГ09032022/5800/Р8-289/25.08.2022 г., издадено от директора на НТУ- АПИ, с което на Д. И. Д. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 1 800 лв., на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно. Сочи, че приложението на чл. 28 от ЗАНН е неприложимо за нарушенията по чл. 179, ал. 3 – 3 б ЗДвП, с оглед на разпоредбата на чл. 189з ЗДвП, която приема, че нарушенията по ЗДвП не се прилагат чл. 28 и чл. 58г от ЗАНН. Искането до съда е да постанови решение, с което да отмени решението на СРС, съответно да се бъде потвърдено НП, като правилно, обосновано и законосъобразно.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. Хр. К., която поддържа касационната жалба. Не претендира за разноси.

Ответникът – Д. И. Д., редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на прокуратурата дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

За да отмени наказателното постановление, въззивният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 09.03.2022 г. в 12:38 ч., Д. И. Д. пристигнал на граничен контролно-пропускателен пункт "И.", като водач на пътно превозно средство - влекач, марка „Рено Т“ с рег. [рег.номер на МПС] , с обща техническа допустима максимална маса над 12 тона, в направление излизане от територията на Република България, като след извършена проверка от страна контролните органи е установено, че на 22.02.2022 г. в 21:39 часа горепосоченото пътно превозно средство, попадащо в категорията на ППС, за които се дължи такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, е било заснето да се движи по път № А-6 без да е заплатена дължимата за него пътна такса. Нарушението е извършено в отсечката от пътен участък км. 50 + 427 на път № А-6, за който се събира такса за изминато разстояние - тол такса, съгласно Приложението към т. 1 на Решение № 101 на Министерски съвет от 20 февруари 2020 г. за приемане на Списъка на републиканските пътища, за които се събира такса за изминато разстояние тол такса. На следващо място, от извършена справка в Електронната система за събиране на пътни такси по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП било установено, че управляваното ППС е с обща техническа допустима максимална маса над 12 тона с 5 на брой оси и съответно при движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за него е дължима такса по чл. 10, ал. 1. т. 2 от ЗП. В тази връзка от доказателствата по делото (копия от маршрутни карти) съдът е установил, че за ППС е била закупена маршрутна карта с № 22022184848396 с валидност от 06.00 ч. на 22.02.2022 г. до 05.59 ч. на 23.02.2022 г., но същата не включвала правото на преминаване пред сегмента [ЕГН], в границите на който се намирало контролно устройство с идентификатор № 10181. При спирането на граничния контролно-пропускателен пункт митническите служители разяснили на водача правото му да заплати компенсаторна такса по чл. 10, ал. 2 от ЗП, с което да бъде освободен от административнонаказателна отговорност за използването на републиканската пътна мрежа без заплатена тол такса, както и за правото му да заплати максимална такса по

чл. 106, ал. 5 от ЗП, като Д. възприел втория подход, но въпреки това срещу него било образувано административнонаказателно производство по доклада, генериран от електронната система на АПИ. Така след като инспектор Ю. К. в отдел "ПТРР", териториална дирекция "Митница С." към Агенция "Митници" установила самоличността на Д., съставила срещу него АУАН № ВГ09032022/5800/Р8-289/09.03.2022 г. за нарушение на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП в присъствието на един свидетел и на нарушителя, което е установено от положените от тях подписи. Д. е вписал, че възразява срещу акта, но на практика конкретни писмени възражения не са постъпили по АНП.

Въз основа на съставения АУАН и при сходно описание на нарушението и неговата правна квалификация, на 25.08.2022 г. е издадено оспореното наказателно

постановление от началника на отдел "Контрол и правоприлагане" в НТУ към Агенция "Пътна инфраструктура" - [населено място], с което на Д. на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1800 лева.

От правна страна въззивният съд е приел, че в АУАН, така и в издаденото въз основа на него НП е налице пълно описание на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и законовите разпоредби, които са нарушени, съобразно съгласно изискванията на чл. 42 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. Съдът е приел още, че в чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е предвидено за водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за която не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на ЗП, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, да се налага глоба в размер 1800 лв., което е абсолютно доказано и безспорно установено, но в случая деянието се отличава с всички особености, характеризиращи го като маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

За да определи деянието за маловажно, въззивният съд е направил извод, че с действията си нарушителят не е ощетил държавния бюджет, тъй като неплащането на съответната тол такса за използване на републиканския пътен участък е било санирано непосредствено след установяване на нарушението, както в самото НП е изложено, че веднага след пристигането си на ГКПП "И." лицето е заплатило максимална такса в размер на 119 лв., която възможност му е предоставена от разпоредбата на чл. 10б, ал. 5 от ЗП. В тази връзка е заключил, че с последващите си действия нарушителят е неутрализирил вредоносния резултат, с който действията му биха могли да се асоциират. Поради тези съображения съдът е отменил наказателното постановление и с решението си е предупредил нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Решението е валидно, допустимо, но неправилно.

Съгласно санкционната разпоредба на чл.179, ал.3а ЗДвП водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл.10б, ал.3 ЗП по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1800 лева. Т. таксата се заплаща от собственика или ползвателя на пътното превозно средство за всички пътни превозни средства с обща технически допустима максимална маса над 3,5 тона, извън тези по чл.10а, ал.9, като заплащането ѝ дава право на пътното превозно средство, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки (чл.10б, ал.3 ЗП). Нарушението на това регламентирано от закона действие е установено въз основа на доклад от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, който заедно с приложените към него изображения във вид на снимков материал, по аргумент от чл. 189е, ал. 8 от ЗДвП, представлява доказателство за отразените в него обстоятелства относно пътното превозно средство, регистрационния му номер, часа и мястото на движение по участъка от път, включен в

обхвата на платената пътна мрежа, както и местонахождението на техническото средство, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси.

Безспорно е установено по делото обстоятелството, че при преминаване на процесното пътно превозно средство през контролно устройство, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси, същата е регистрирала нарушение, извършено от пътно превозно средство влекач марка „Рено Т“ с рег. [рег.номер на МПС] , с обща техническа допустима максимална маса над 12 тона, тъй като за него нямало получена маршрутна карта и не били заплатени дължимите пътни такси. Същото е потвърдено от събраните по делото доказателства, в частност - справка от Електронната система за събиране на пътни такси по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП. Безспорно е установено от представеното от ИА „АА“ извлечение от дигиталната карта, че Д. И. Д. към инкриминираните в АУАН и НП дата и час именно той е управлявал пътно превозно средство влекач марка „Рено Т е рег. [рег.номер на МПС] . По делото не са събрани доказателства, оборващи фактичката обстановка, описана в АУАН и НП.

По делото не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на наказаното лице. В обжалваното наказателно постановление по достатъчно ясен и недвусмислен начин са описани както фактичките обстоятелства, така и правната квалификация на извършеното от ответника нарушение.

Неправилен е обаче изводът на съдът, че деянието се отличава с всички особености, характеризиращи го като маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Настоящият касационен състав счита, че разпоредбата на чл. 189з от ЗДвП съдържа изрична забрана по отношение на нарушенията в ЗДвП да се прилага нормата на чл. 28 ЗАНН. В случая разпоредбата на чл. 189з от ЗДвП, като специален закон изрично изключва приложението на чл. 28 и чл. 58 г от ЗАНН.

По изложените съображения настоящият състав приема, че с НП законосъобразно е ангажирана отговорността на Д. И. Д., поради което решението на СРС е неправилно и следва да бъде отменено, а наказателното постановление, предмет на съдебен контрол - потвърдено.

При този изход на спора само на касатора се дължат разноски, но същия не е направил своевременно искане за присъждането им .

Така мотивиран и на основание чл.221 ал.2 и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София – град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1624/07.04.2023 г. постановено по АНД № 13726/2022 г. по описа на Софийски районен съд,133-ти състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № BG09032022/5800/P8 -289/25.08.2022 г., издадено от директора на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на Д. И. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 800 лв., на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

Решението е окончателно.

